

ved Strafferetten. Den Ret, en Forfatter og en Kunstner har til at drage Udbytte af sit aandelige Arbejde, er en Ret, som tjener lige saa megen Beskyttelse i et ordnet Samfund som den Beskyttelse, en Mand har for de Ting, han har vundet Ejendomsret til. Beskyttelsen kan fremtræde forskelligt, det ligger i Genstandenes forskellige Bestaffenhed, men man er lige saa lidt berettiget til at tale om at danne en Beskyttelsesring, fordi man beskytter Forfatteres eller Kunstneres Udbytte af deres Arbejde, som, fordi man overhovedet beskytter Ejendomsretten og de andre Rettigheder, der ere beskyttede blandt andet gennem Straffeloven.

Jeg tror ligesom det ærede Medlem, at denne Lov vil kunne gaa ganske glat ogsaa gennem en Udvalgsbetænkning, men at der dog kan være adskillige Enkeltheder, som kunne trænge til nærmere Drøftelse. Der maa naturligvis, som den ærede Minister fremhævede, tages et væsentligt Hensyn til, at den hertil svarende Lov er emaneret i Norge under 4de Juli 1893, og at der nødvendigvis skulde komme væsentlige Uoverensstemmelser mellem norsk og dansk Ret paa dette Punkt. Men i selve Udcastet, som det foreligger for os, er der, som det fremgaar af Bemærkningerne, paa forskellige Punkter Afvigelse fra den norske Ret, saa der kan ikke være nogen absolut Hindring for, at man med Hensyn til Punkter, hvor Fællesskabet ikke absolut er nødvendigt, maatte kunne komme til et andet Resultat, end de ere komne til i Norge. Det maa være Genstand for Udvalgets nærmere Overvejelse at afgøre, hvilke Punkter der nødvendigvis kræve Fællesskab og hvilke ikke.

De Bemærkninger, jeg i øvrigt kunde have at gøre med Hensyn til Lovforslaget, ere væsentlig af den Bestaffenhed, som man ikke plejer at fremhæve ved første Behandling; jeg skal derfor ikke komme dybt ind derpaa. Jeg skal kun antyde enkelte Ting, som jeg ønsker nærmere overvejede, blandt

en ren Skønssag, at Kunstakademiet er en god Opmand til at afgøre Uenigheden mellem Arvinger eller mellem Arvinger og Kreditorer for at komme til et fornuftigt Resultat om Maaden, hvorpaa et Kunstværk bør offentliggøres efter vedkommende Kunstners Død. Efter § 6 gaar man ikke til en administrativ Autoritet, men til en regulær Domstol som Hof- og Stadsretten, for at den skal dømme. En Domstol skal jo dømme efter Lov, men her er slet ingen Lov at dømme efter. Her er blot at træffe Bestemmelse om det mest hensigtsmæssige, det, som tjener alle Parter bedst, og der er slet ikke Tale om noget Retsspørgsmaal. Saa har man endda maattet foretage en mærkelig Afvigelse fra den mugældende Procesmaade for at kunne komme til et fornuftigt Resultat, idet man tillader eller opfordrer Retten til, for saa vidt Parterne eller Arvingerne — thi de optræde jo som Parter — ikke have givet Retten saadanne Dplysninger, saa at den kan afgive et fornuftigt Skøn, at reassumere Sagen og opfordre Parterne til at tilvejebringe ny Dplysninger ved Skøn eller paa anden Maade. Det er mig, for det første uklart efter Lovudcastet, hvorledes overhovedet en saadan Sag skal indbringes for Hof- og Stadsretten. Der staar nok, at den skal indbringes for Hof- og Stadsretten, men hvem skal støvnes og hvorledes er Parternes Stilling i en saadan Sag? Dernæst forstaar jeg heller ikke en anden Ting. Naar Hof- og Stadsretten beslutter sig til at begære ny Dplysninger hos Parterne, og Parterne alligevel ikke ville skaffe disse Dplysninger, savner man Bestemmelser om, hvorledes Dplysningerne skulle komme frem. Saa kommer Sagen tilbage til Retten, og Retten er lige klog, men skal alligevel afgive sin Decision. Det forekommer mig ikke at være ganske tydeligt. — Med Hensyn til § 6, er der desuden et Punkt, som jeg fremhævede tidligere, da Sagen var her, men som nu er aldeles forbi-